

СОФИЈА ВЕЋКАЛОВ – Поезију је почела да пише врло рано, у десетој години и песме су јој објављиване у листу „Слободна Војводина“. Наставила је да пише у девојачком добу, али се касније определила за медицину и уписала студије. Специјализирала је педијатрију, па дечију кардиологију. Била је секретар Удружења педијатара Југославије и члан комисије југословенских лекара за УНИЦЕФ...У пензионерским данима окреће се својој љубави књижевности и почиње да води поетско-музичку секцију Дома Лиман и почиње поново да пише поезију.

ОСМЕХ

Није то љубав што нам се прикрада,
већ само нежност старих душа.
Некад је било љубави, а сада је
довољно да нас неко саслуша.

Зато нађимо топле речи
и осмех дарујмо неком другом.
Он стварно може да излечи
сузу што креће с магленом тугом.

И осмех заиста не кошта много,
с њим само мало срце се даје.
Многим људима он је помого
да им и живот дуже траје.

Делите комадић срца свога,
немојте на томе шкртарити.
Још увек имамо много тога
и неко ће осмехом узвратити.

ЉУБАВ

Под десним раменом твојим
станује моја чежња,
ту је савила гнездо
на прамену твог даха.
Греје је нежност руку
обавијених случајно
око мог уснулог тела,
још препуног уздаха.

Плави је нека топлина
што се подиже лењо
са оном врелом струјом
из дубине мог трбуха,
што расте као плима
да ми озари осмех
и спусти пољубац један,
насумице, поред твог уха.

Гледам те док се смешиш,
судараш с осмехом мојим.
Призивам у сећање
ону честицу сјаја
што сам још мало пре била
избачена у светлост
прозирног и зеленкастог
космоса без краја.